

Arrest

nr. 187 537 van 24 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 8 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 februari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 februari 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, komt België binnen op 11 oktober 2016 en dient een asielaanvraag in op 25 oktober 2016.

Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoeker werd geregistreerd in Italië op 12 augustus 2016.

Op 31 oktober 2016 wordt verzoeker gehoord.

Op 7 november 2016 wordt een verzoek tot overname gericht aan de Italiaanse instanties op grond van artikel 13.1 van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III-Verordening).

De Italiaanse autoriteiten beantwoorden dit verzoek niet binnen de termijn bepaald door artikel 22.1 van de Dublin-III-Verordening, waardoor Italië met toepassing van artikel 22.7 van deze verordening de verantwoordelijke lidstaat wordt.

Op 21 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam : A.Y.

voornaam : Z.

geboortedatum : (...)1997

geboorteplaats : Q.

nationaliteit : Somalië

Alias: A. Y., Z.

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die Somalisch staatsburger van gemengd Boon-Tumaal afkomst verklaart te zijn, werd op 12.10.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 25.10.2016 asiel in België. Hij was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 12.08.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst.

Op 31.10.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielpcedure in België. Hierin verklaarde hij op 10.05.2016 vertrokken te zijn vanuit Somalië en stelde hij eerst per auto naar Ethiopië te zijn gereisd waar hij tot 03.06.2016 te Addis Abeba (ETH) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per auto verder door naar Soedan waar hij tot 30.06.2016 op het platteland te ‘Hatyer’ (SDN) verbleef alsook ergens bij de woestijn. Vervolgens reisde betrokkene per auto verder door naar Egypte waar hij op 09.07.2016 arriveerde en tot 31.07.2016 in een huis geregeld door de smokkelaar te Caïro (EG) verbleef alvorens per boot verder door te reizen naar Italië. Betrokkene verklaarde op 12.08.2016 gearriveerd te zijn in Italië en het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij diezelfde dag in Italië geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië en stelde dat hij 16 dagen werd vastgehouden op Lampedusa (IT) waarna hij op 28.08.2016 naar een opvangcentrum gebracht werd waar hij 1 nacht verbleef. Vervolgens stelde betrokkene dat hij opnieuw diende te vertrekken en verklaarde hij nog een aantal dagen op straat te hebben verbleven alsook bij de smokkelaar en andere vluchtelingen in een woning. Vervolgens reisde betrokkene per bus verder door naar België met een transit via Duitsland. Betrokkene verklaarde op 11.10.2016 gearriveerd te zijn in België en vroeg asiel in België op 25.10.2016.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij zonder specifieke reden besloot om in België asiel te vragen en stelde dat het de smokkelaar was die voor België koos als eindbestemming. Betreffende een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 stelde betrokkene niet terug te willen naar Italië. Hij verklaarde dat hij niet werd verwelkomd na zijn aankomst in Italië en stelde eerst te zijn vastgehouden waarna hij geïnformeerd werd dat hij opnieuw uit Italië moest vertrekken. Hij stelde vervolgens een paar dagen in Italië te hebben rondgezworven om vervolgens toch verder door te reizen.

Betrokkene verklaarde een in België verblijvende broer te hebben. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de broer van betrokkene (A.Y., R., (...)1994, van Somalische herkomst) op 09.09.2015 asiel vroeg in België waarna hij op 13.01.2016 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) erkend werd als vluchtelingen. Bijgevolg beschikt de broer van betrokkene over verblijfsrecht in België en verblijf hij heden te Gent (BE). Verder stelde betrokkene geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Via een schriftelijke tussenkomst van de advocaat van betrokkene d.d. 06.02.2017 werd er extra de nadruk gelegd op het verblijf in België van een broer van betrokkene die over de vluchtelingstatus beschikt in België.

Op 07.11.2016 werd er voor betrokkene een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 09.01.2017 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op

de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene dat hij zonder specifieke reden besloot om in België asiel te vragen en stelde hij dat het zijn smokkelaar was die voor België als eindbestemming koos. Verder verklaarde hij ook niet terug te willen naar Italië omdat hij niet verwelkomd werd in Italië na zijn aankomst. We merken op dat deze specifieke verklaringen te kaderen vallen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we herhalen desbetreffend nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

We benadrukken verder dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en dat hij tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale

bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen we desbetreffend ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

Betrokkene het verblijf in België van een broer van betrokkene, dat ook wordt benadrukt door de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst d.d. 06.02.2017, merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2.g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en dat hij verder in het kader van zijn asielprocedure geen specifieke medische attesten of andere documenten aanbracht betreffende zijn gezondheidstoestand. Daarnaast verwijzen we naar het feit dat betrokkene verder ook verklaarde nog geen contact te hebben gehad met zijn in België verblijvende broer en dat hij zelfs aanvankelijk niet wist dat zijn broer reeds in België verbleef. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende broer zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

Indien in verband met dit verblijf in België van een broer van betrokkene zou worden aangevoerd dat de overdracht van de betrokkene aan Italië een schending betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie - en gezinsleven moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie - of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Italië dit gezinsleven zou schenden. Verder moet worden opgemerkt dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. Yilmaz v. Duitsland, 17.04.2003, §44; Mokrani v. Frankrijk, 15.07.2003, §33). Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens geen dergelijke elementen. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Italië geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM. Een relatie van afhankelijkheid dient de tussen familieleden bestaan te overstijgen en in die mate sterk te zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende gezinsleden niet in staat zijn zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat dit niet van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende broer.

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij na zijn aankomst in Italië niet verwelkomd werd en dat hij gedurende 16 dagen werd vastgehouden door de Italiaanse autoriteiten benadrukken we dat

door betrokkene niet verder wordt geduid omwille van welke redenen hij vastgehouden werd. Op basis van de elementen van het dossier denken we dan ook te mogen besluiten dat betrokkene werd vastgehouden omwille van zijn illegale binnenkomst in Italië, wat aangeduid wordt door het EURODAC-resultaat type 2 voor betrokkene, en we merken hieromtrent op dat de vasthouding en detentie van de betrokkene door de Italiaanse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen inbreuk op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert.

We onderstrepen verder dat de overname van betrokkene aan de Italiaanse instanties verzocht werd op basis van artikel 13(1) van Verordening 604/2013: "wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." Bovenstaande impliceert ook dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Verder benadrukken we dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er dan ook op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

We verwijzen verder naar de verklaring van betrokkene dat hij niet verwelkomd werd na zijn aankomst in Italië. Desbetreffend wensen alvast op te merken dat uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere lidstaat en deze persoon of personen aan hun lot zou overlaten, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet als gegrond beschouwd worden.

Hieromtrent wensen we ook te benadrukken dat uit de verklaringen van betrokkene af te leiden valt dat de betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming wilde richten tot de Italiaanse instanties en snel wilde doorreizen naar België. Dit wordt onder meer aangetoond door het feit dat betrokkene aanvankelijk werd vastgehouden door de Italiaanse instanties en dat hij verklaarde vervolgens geïnformeerd te zijn geweest dat hij uit Italië moest vertrekken. Deze verklaring toont dan ook aan dat

betrokkene geen verzoek tot internationale bescherming wenste te richten tot de Italiaanse autoriteiten. Het feit betrokkene vervolgens op straat heeft verbleven in Italië en, zoals hij zelf stelde, heeft rondgezworven in Italië en dat hij niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming bijstand en opvang verkreeg kan da Italiaanse autoriteiten dan ook niet euvel worden geduid vermits betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming indiende in Italië. Verder tonen de geactualiseerde rapporten van SHF en AIDA bovendien geenszins aan dat personen die nadat hun vingerafdrukken geregistreerd werden omwille van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten via Italië en die geen asiel hebben aangevraagd in Italië of dat niet hebben willen doen en vervolgens verder gereisd zijn naar een andere lidstaat en die vervolgens onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin- Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere lidstaat, geen recht of toegang zouden hebben tot opvang zoals bepaald in de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) en/of dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit deze richtlijn zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen aan hun lot zouden worden overgelaten.

We benadrukken desbetreffend dus dat de betrokkene geen asielaanvraag indiende in Italië en derhalve niet ressorteerde onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn'). Artikel 3(1) bepaalt namelijk zeer duidelijk dat deze richtlijn van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". Het stond de betrokkene ons inziens vrij tijdens zijn verblijf in Italië een asielaanvraag in te dienen en het kan de Italiaanse autoriteiten derhalve niet euvel worden geduid dat het niet voorzag in de aan een asielaanvraag gekoppelde opvangvoorzieningen overeenkomstig de voormelde opvangrichtlijn.

Indien er verder zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wijzen we er op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en nietgouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

In het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland wordt onder meer gesteld dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1997 geboren man wiens echtgenote te Somalië verblijft. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en dat hij tot op heden geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen en garanties betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Daarnaast merken we op dat er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit werd opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin

terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (*"Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien*”, Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (*"Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben"* pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (*"Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze"*, pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – *"Associazione nazionale Comuni Italiani"*) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (*"The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country"*, <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>)

We wensen verder wel op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International (*"Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights"*, 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport *"L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes"*, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; *"Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries"*, AIDA, 09.09.2014; UNHCR, *"Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy"*, juli 2013; *"Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries"*, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; *"Third Resettlement and Relocation Forum*

– *Italian Roadmap*”, Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4).”

Verzoeker stelt een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen deze beslissing. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 183 393 van 6 maart 2017 wordt deze vordering verworpen.

Op 14 maart 2017 wordt verzoeker overgedragen aan Italië.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt volgende exceptie op:

“Exceptie van gebrek aan belang

Verzoekende partij werd op 14.03.2017 overgedragen aan Italië (stuk 1).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Dit belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn (zie o.m. R.v.St. nr. 66.657bis dd. 10 juni 1997; R.v.St. nr. 66.659 dd. 10 juni 1997).

In casu werd op 21.02.2017 een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) genomen ten aanzien van de verzoekende partij.

Verzoekende partij is op 14.03.2017 overgedragen aan Italië, wat betekend dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevoerd en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen, terwijl verzoekende partij nalaat aan te geven welk belang zij nog zou hebben bij een verblijf in België, nu kan worden aangenomen dat verzoekende partij haar asielrelaas zal hebben uiteengezet ten aanzien van de Italiaanse asielinstanties.

In deze omstandigheden is het nochtans aan verzoekende partij om aan te tonen welk voordeel zij nog heeft bij onderhavige procedure (zie R.v.V. nr. 72 796 van 6 januari 2012; zie ook R.v.V. nr. 49 692 van 18 oktober 2010). Verzoekende partij toont echter niet aan welk belang zij nog zou kunnen hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in.

De vordering dient dan ook onontvankelijk te worden verklaard bij gebrek aan belang.”

2.2. De loutere omstandigheid dat verzoeker reeds werd overgedragen, brengt, gelet op artikel 29.3 van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III-Verordening), niet automatisch mee dat hij geen belang meer zou hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Dit artikel luidt als volgt:

“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”

De Dublin-III-Verordening voorziet de mogelijkheid van een vernietiging van het overdrachtsbesluit nadat de overdracht reeds heeft plaatsgevonden. De opmerkingen van de verwerende partij *in casu* kunnen hier niet tegen in gaan. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel

Schending van artikel 3 EVRM

Schending van de materiële motiveringsverplichting

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

II.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

II.1.2. Verzoekende partij vreest een overdracht aan Italië, omdat zij daar ontegensprekelijk gevaar omdat zij daar aan haar lot zal worden overgelaten, zelfs na de indiening van een asielaanvraag.

De internationale rapporten die systematische problemen in de Italiaanse asielprocedure aankaarten zijn immers talrijk.

Verzoekende partij meent dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verwerende partij moet, gezien de problematische opvangsituatie in Italië, individuele garanties geven aan de verzoekende partij omtrent de specifieke opvangvoorzieningen.

Verwerende partij gaat er bovendien van uit dat verzoekende partij adequate opvang zal krijgen zonder dat er garanties zijn op opvang.

De Raad oordeelde in het verleden reeds dat ‘het zich moeten aanbieden bij de grenspolitie’ (in casu wordt zelfs dat niet gesteld) geen enkele garantie biedt op opvang. Verwerende partij kon volgens uw Raad geen garanties geven en vernietigde de Dublinbeslissing naar Italië. In casu zijn er evenmin garanties voor handen. CCE Arrest nr. 158 146 in de zaak 177/506/III dd. 10.12.2015 Welke garantie heeft verzoekende partij dat zij wel degelijk zal opgevangen worden door de Italiaanse instanties? Het is dan ook onbegrijpelijk dat de bestreden beslissing durft te motiveren dat verzoekende partij in Italië een asielprocedure zal krijgen conform de Europeesrechtelijke standaarden en dat de Italiaanse autoriteiten zeven dagen op voorhand op de hoogte zullen worden gesteld van de overdracht van betrokkene (zonder kennelijk bij de Italiaanse autoriteiten geïnformeerd te hebben naar garanties op opvang en mogelijkheden om asiel aan te vragen). Verzoekende partij meent dat bovenstaande rechtstreeks van toepassing is voor haar. Verwerende partij geeft geen enkele garantie op opvang aan verzoekende partij. II.1.3. Verwerende partij erkent dat er tekortkomingen zijn aan de Italiaanse asielprocedure doch gaat er van uit dat er wel opvang zal voorzien worden.

Nochtans leert de actuele situatie dat het aantal vluchtelingen in 2016 fors toegenomen is, onder meer door de afsluiting van de “Griekenland-route”.

Cf. http://www.aljazeera.com/news/2016/08/italy-rescues-6500-refugees-mediterranean-1608300916_06146.html (dd. 30/08/2016):

“Italy rescues 6,500 refugees from Mediterranean Coastguard says refugees packed aboard a number of dinghies saved in 40 different operations in one day. 30 Aug 2016 11:48 GMT Around 6,500 refugees and migrants were saved off the Libyan coast in 40 separate rescue missions by the Italian coastguard. Monday's efforts for one of the largest influxes of refugees in a single day this year showed people wearing life jackets jumping off one of the boats and into the Mediterranean before swimming towards rescuers. The refugees, believed to be mostly from Somalia and Eritrea, were on flimsy rubber dinghies that become highly unstable in high seas.”

Verzoekende partij stelt zich dan ook ernstige vragen bij de afwezigheid van elke concrete garantie van verwerende partij met betrekking tot opvang, te meer gelet op het feit dat de Italiaanse autoriteiten in

casu zelfs niet de moeite deden om hun akkoord met de overname van de verzoekende partij te bevestigen – deze zou immers op een tacit agreement berusten.

En

Cf. <http://www.spiegel.de/international/europe/italy-refugee-problem-spells-trouble-for-europe-a-1131506.html>

In Italy, however, the situation is altogether different: Most of the migrants who land on the Mediterranean islands of Lampedusa and Sicily are from Africa. And although this may seem surprising, the increase in the number of refugees arriving by boat is not, for the most part, the result of the closure of the Balkan route or the controversial refugee deal struck between the EU and Turkey.

Numerous conflicts have fueled flight from Africa, but hunger and poverty also play a considerable role. Many make the crossing on the dangerous sea route in the hope of forging a better future and are willing to risk everything, even their own lives.

The numbers of the last two years suggest that migration from Africa will not decrease any time soon. The European Union and the German government are undertaking efforts to fight the causes of flight, but the payoff from these initiatives is more likely to be seen in the long-term than in the short-term.

Most of the refugees who reach Italy are fleeing the dictatorship in Eritrea and terrorism-plagued Nigeria. And with each month, significantly fewer Syrians are making their way to Europe via Africa.

(...)

The constant influx of refugees is taking its toll on the entire country. Italian authorities are overwhelmed; volunteers and aid workers are reaching their limits. Parts of the Mediterranean Sea not covered by operations conducted by Frontex, the EU border authority, are monitored by volunteers who search for refugee boats in distress. Many aid organizations are fearing an increase in the number of casualties in the coming months.

One of the main problems is that nearly all the volunteer rescue vessels must return to the shipyards in winter to be serviced, says Michael Buschheuer, director of the rescue initiative Sea Eye. This means that fewer boats are available for rescue missions.

In recent years, this posed less of a problem, given that fewer refugees attempted to cross the sea in the cold and stormy winter months. But the situation is different this year, says Axel Steier of the organization Mission Lifeline. In a development that has alarmed many, the number of migrant boats remains high. "If you drive out there now, you're doomed to die," says Steier.

'Not Another Year Like This'

Italy has been left largely on its own in dealing with the influx of African migrants. Despite a warning from former Prime Minister Matteo Renzi, other EU countries have shown little willingness to cooperate. Shortly before his resignation, he said his country "would not get through another year like this."

Comparably few refugees cross the borders into neighboring France, Austria or Switzerland -- largely due to the strict measures taken by Italian authorities. In southern Italian registration centers, the police force refugees to have their fingerprints taken. In the north, border police patrol the frontiers.

A majority of migrants stranded in Italy would prefer to continue their journey northward -- at least that's what the numbers suggest. Tens of thousands of people arrived in southern Italy in 2016, but only around half applied for asylum. Even when considering that it usually takes months before an application can be filed, the numbers still show a clear trend: Many refugees do not want asylum in Italy.

Dit artikel bevestigt tevens dat -naast het feit dat het Italiaans asielsysteem op zijn limieten botst- het normaliter maanden duurt alvorens een asielaanvraag in Italië geregistreerd geraakt. Dit wordt tevens bevestigd door Artsen Zonder Grenzen (stuk 3, p. 11).

In dat geval stelt zich uiteraard de vraag naar de opvangmogelijkheden (zolang de asielpprocedure niet geregistreerd geraakt is).

- Arrest CCE nr. 161 616 van 9 februari 2016 :

De Raad stelde dus niet overtuigd te zijn dat de Italiaanse autoriteiten over voldoende opvangcapaciteit zouden beschikken en dat dus enige voorzichtigheid geboden is.

II.1.4. Het laatste AIDA-rapport is bovendien helemaal niet zo positief als de verwerende partij wil laten uitschijnen.

Cf. AIDA rapport, p. 34:

Er is dus slechts (gratis) bijstand van een advocaat mogelijk, wanneer de asielzoeker geconfronteerd wordt met een negatieve beslissing en dan nog is dit absoluut niet evident. Dit maakt bovendien een flagrante schending van de aanbevelingen van het UNHCR uit.

Cf. <http://www.proasyl.de/texte/hl/wohnen/unhcr-reception-recomm.pdf>:

Het is opvallend dat de motivering van de bestreden beslissing het zelfs niet heeft over deze UNHCR-guidelines.

II.1.5. Ook de aan asielzoekers verstrekte informatie en hun toegang van tot NGO's is ten zeerste gelimiteerd.

Cf. p. 44 AIDA-rapport:

Het is dan ook onbegrijpelijk dat de bestreden beslissing alle verantwoordelijkheid voor het niet indienen van een asielaanvraag bij verzoekende partij legt en deze passages in het AIDA-rapport aan zich voorbij laat gaan.

II.1.6. Het recentste AIDA-rapport somt op p. 71-73 bovendien een aantal centra die geenszins aan de Europeesrechtelijke standaarden voldoen.

'Concerns have also been raised about the shortage of staff working in the reception centres as well as the lack of adequate training, which affect the quality and standards of reception centres. With regard to CARA, by virtue of the "Capitolato" (standardised agreement between the Ministry of Interior and the managing entity), "the entity running the centre shall guarantee the employment of competent and trained personnel, whose professional profile is adequate to their tasks to be carried out."³⁰⁴ However, this agreement does not explicitly provide a duty for the managing entity to organise trainings and refreshing courses for its personnel. In practice, in CARA no compulsory and regular training courses are organised. With regard to the CPSA in Lampedusa, on 9 June 2015, the National and Regional MPs of the Movimento Cinque Stelle (M5S), an Italian political movement, visited this centre and denounced the inhumane conditions of migrants hosted there. The centre was overcrowded, considering that the structure should accommodate 381 people, whereas there were 800 migrants who were compelled to sleep with mattresses on the ground.³⁰⁵ On 17 November 2015, Doctors without borders (MSF) presented a Report on the reception conditions in the CPSA in Pozzallo, Sicily (future "Hotspot") to the Commission of Inquiry on the reception, identification and detention of migrants.³⁰⁶ According to this Report, overcrowding causes a number of problems related to promiscuity of guests and the lack of specific safeguards for vulnerable people accommodated in the structure. The centre lacks of regular maintenance; in fact, there are infiltration of water and mould and dampness on the walls which make the structure unhealthy. There have been the infestations of cockroach which have caused the transmission of diseases. MSF has repeatedly highlighted the malfunctioning of sanitation services and the lack of doors (interior and external) in the restrooms without, therefore, ensuring the human dignity. As reported by MSF in the reception centre there are a number of cases of scabies. The risk of infection is particularly high because of the overcrowding and to the fact that the hygiene kits are not always provided. MSF has also underlined that in the structure there is the fire suppression system but it doesn't work because it is not properly maintained. The managing body should provide calling cards to the guests but, as highlighted by MSF, there are many problems related to the actual use of the telephone. The MSF personnel have also underlined the lack of legal services within the centre.³⁰⁷

Het AIDA-rapport (update 22/12/2015) stelt bovendien letterlijk (p. 40): "The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to the reception system (...)"

Het is immers geheel onduidelijk of Dublin-terugkeerders effectief toegang hebben tot deze opvangstructuren. Aangezien de specifieke opvangplaatsen voor Dublin-terugkeerders (die momenteel gesloten zijn) niet werden ingericht omdat deze categorie moeilijk toegang kreeg tot opvang, lijkt het eerder waarschijnlijker dat hun opvang (opnieuw) problematisch wordt.

Uit het AIDA-rapport blijkt namelijk in elk geval dat toegang tot de reguliere opvang (voor nieuwe aanvragers) weken of zelfs maanden vertraging kan oplopen: Volgens een recent rapport van Artsen zonder grenzen (stuk 3, p. 11) bedraagt de gemiddelde wachttijd tussen de eerste registratie en de effectieve toewijzing van een opvangplaats gemiddeld anderhalve maand, met pieken tot wel drie maanden. De door de verwerende partij onjuiste voorstelling van de feiten biedt nochtans evenmin een antwoord op de wachttijden om toegelaten te worden in Italiaanse asielcentra. Bovendien moet worden opgemerkt dat uit het door verwerende partij zelf aangehaalde AIDA-rapport blijkt dat zelfs tijdens de periode dat de specifieke opvang voor Dublin-terugkeerders nog werkzaam was, het voorviel dat er geen opvangplaats kon worden gevonden en noodgedwongen zelfs alternatieve verblijfplaatsen dienden te zoeken: "However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements."²⁵² (AIDA rapport p. 64) De mensonwaardige omstandigheden waarin asielzoekers terecht komen indien ze noodgedwongen in dergelijke zelfgeorganiseerde informele verblijfplaatsen moeten verblijven, worden uitgebreid besproken in het reeds aangehaalde rapport van Artsen zonder grenzen van maart 2016 (https://www.aerzte-ohnegrenzen.de/sites/germany/files/attachments/aerzte_ohne_grenzen_out_of_sight_report.pdf, stuk 3). II.1.7. Deze problemen met betrekking tot de beschikbaarheid van en toegang tot opvangplaatsen werden tevens reeds vastgesteld in het rapport van de UN Special rapporteur on the human rights of migrants van mei 2015 (zie stuk 4):

II.1.8. Verzoekende partij wenst te benadrukken dat de hierboven geschetste problemen reeds voor handen waren in mei 2015, toen de grote migratiegolf naar Europa nog maar net op gang was gekomen en de grote piek tijdens de zomer van 2015 nog plaats diende te vinden. De situatie is er sindsdien niet rooskleuriger op geworden. Daarbovenop dienen de Dublin-terugkeerders sinds juni 2015 ook een beroep te doen op het reguliere opvangnetwerk, hetgeen de problemen enkel doet toenemen. Uit bovenstaande informatie blijkt dat er sprake is van een systematische overbevolking van het reguliere opvangnetwerk, waarmee verwerende partij onvoldoende rekening hield en bijgevolg Bovendien is de kwaliteit van de opvang, in het geval toegang wordt verkregen tot het opvangnetwerk ondermaats. Dit blijkt onder meer uit het door verwerende partij zelf geraadpleegde AIDA-rapport: Ook deze problemen met betrekking tot de kwaliteit van het opvangsysteem werden reeds aangehaald in het rapport van de UN Special Rapporteur on the human rights of migrants van mei 2015: Door geen verder onderzoek toe doen naar het risico op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, hield de verwerende partij geen rekening met de op haar rustende onderzoeksplicht en ging ze uitermate onzorgvuldig te werk. De bestreden beslissing motiveert desalniettemin:

Verwerende partij erkent aldus dat de opvangstructuren, specifiek voor Dublin-terugkeerders, stopgezet zijn. Desalniettemin is er volgens haar geen probleem, aangezien zij zouden kunnen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (dat al zeer sterk onder druk staat!). De Raad stelde in dit

verband recentelijk nog (RvV nr. 169 039 van 3 juni 2016): "In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing staat te lezen, blijkt aldus niet dat verzoekster heden zal worden opgevangen in een opvangvoorziening die specifiek is gericht op Dublin-terugkeerders. De verwerende partij stelt dan wel dat de verwachting is dat deze initiatieven opnieuw zullen worden gefinancierd, doch over de concrete en de actuele gevolgen van de huidige stopzetting van de opvangvoorzieningen voor Dublin-terugkeerders, in casu verzoekster, in afwachting van nieuwe financiering, wordt niet gemotiveerd in de bestreden beslissing van 28 januari 2016.

(...)

De verwerende partij bespreekt de gevolgen van de aanhoudende instroom van immigranten in Italië op de andere opvangstructuren, maar geeft niet aan dat deze opvangstructuren ook openstaan voor de specifieke groep van Dublin-terugkeerders waartoe verzoekster behoort.

Wat de specifieke huidige opvangsituatie is voor Dublin-terugkeerders in Italië in het licht van de stopzetting van de specifieke opvanginitiatieven eind juni 2015 en de aanhoudende instroom van immigranten in Italië, blijkt niet uit de bestreden beslissing. Hierbij moet nog worden aangestipt dat er slechts sprake is van een stilzwijgend akkoord vanwege de Italiaanse overheden inzake de aanvraag tot overname.

Een nauwgezet onderzoek is nodig, des te meer wanneer de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat er kritische kanttekeningen kunnen worden geplaatst bij bepaalde aspecten van de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen.

De verwerende partij stelt dat de Italiaanse overheid zich niet onverschillig opstelt en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden, maar dit biedt geen antwoord op de vastgestelde niet-automatische verlenging van specifieke opvangvoorzieningen voor Dublin-terugkeerders, die, zoals blijkt uit het partieel geciteerde AIDA rapport, eind juni 2015 werden stopgezet. Noch kan hieruit worden afgeleid dat andere opvangstructuren worden opgesteld voor Dublin-terugkeerders."

II.1.9. Nog straffer is dat de verwerende partij zonder al te veel motivering de conclusie van de Zwitserse niet-gouvernementele organisatie SFH dat Italië haar verplichtingen ten opzichte van asielzoekers niet nakomt gewoonweg naast zich neerlegt! Dat is onaanvaardbaar.

Voormeld rapport (<https://www.refugeecouncil.ch/assets/news/2016/161031-final-englisch-sfh-bericht-italien-aufnahmebedingungen.pdf>) stelt immers letterlijk:

In the opinion of OSAR, there are still systemic shortcomings in the Italian reception system for asylum seekers and beneficiaries of international protection. As a result, reception and access to the asylum procedure are not always guaranteed. Italy therefore fails to meet its obligations resulting from EU directives and international law. Italy still does not have a coherent, comprehensive and sustainable reception system. Reception is based on short-term emergency measures and is highly fragmented. Accordingly, the interfaces often do not function well either, something that emerged as one of the central problems during the fact-finding visit. In addition, this could mean an imminent violation of Art. 3 ECHR in individual cases and arising from the individual circumstances.

(p. 20):

Dublin returnees are also affected by these delays as after being returned to Italy, they are treated in exactly the same way as newly arrived asylum seekers, as long as they did not apply for asylum before being transferred.⁹¹

In the time between applying for asylum and the verbalizzazione, applicants are not always guaranteed a place in accommodation.⁹² Decree 142/2015 stipulates that the reception procedure should start as soon as a person applies for asylum for the first time. However, there are still problems implementing this in practice.⁹³ People who enter Italy by sea (around 90 percent of asylum seekers) are given accommodation as soon as they arrive. But for those who travel over land or apply for asylum in the country, the situation is more difficult and reception is often delayed or impeded. These people therefore often end up on the streets or are forced to find accommodation in informal settlements or temporarily in accommodation provided by NGOs.

Elke mogelijke schending van artikel 3 EVRM verdient een nauwgezet en rigoureuus onderzoek, aldus het EHRM. Verwerende partij lijkt het zo niet begrepen te hebben: feiten of conclusies die haar niet bevallen veegt zij gewoon aan de kant... Anderzijds beroept zij zich dan wel weer op hetzelfde rapport om er partieel uit te citeren wanneer het haar wel goed uitkomt.

Dit is niet ernstig.

II.1.10. Zij stelt tevens:

Dit gaat louter om beleidsintenties: nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat deze effectief uitgevoerd zijn! Het onderzoek en de motivering van de verwerende partij schiet dan ook tekort.

II.1.11. Het spreekt voor zich dat dergelijke wantoestanden (slechte toegang tot de rechter en advocaat, slechte opvangomstandigheden) waar verzoekende partij zich gedurende een ontoelaatbaar lange periode mag aan verwachten, flagrant in strijd zijn met artikel 3 EVRM/artikel 4 van het EU-Handvest en dan ook volstrekt ontoelaatbaar en onaanvaardbaar zijn. Het spreekt immers voor zich dat een combinatie van deze elementen een schending van artikel 3

EVRM (en daarmee tevens artikel 4 van het EU-handvest) vormt dat voorziet dat niemand mag worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wanneer verwerende partij verzoekende partij naar een land als Italië uitwijst, ontloopt zij niet alleen onterecht haar eigen verantwoordelijkheid, maar stelt zij zichzelf onrechtstreeks verantwoordelijk voor het onderwerpen van verzoekende partij aan deze wantoestanden en de schending van artikel 3 EVRM. Verwerende partij lijkt enerzijds wel te erkennen dat er problemen in Italië zijn en lijkt ze, zoals het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10 stelde, dus niet onkundig te zijn van de tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure. Verwerende partij citeert immers zelf talloze rapporten die deze problematiek aankaarten.

Anderzijds durft zij het dan wel aan om zich expliciet op het intracommunautair vertrouwensbeginsel te beroepen ten aanzien van Italië.

II.1.12. In die zin oordeelde de Raad (arrest nr. 180 180 van 26 december 2016):

Inhoudelijk is dit arrest mutatis mutandis van toepassing.

Verwerende partij zal wellicht argumenteren dat onze continentale rechtstraditie geen precedenten kent, doch dit neemt niet weg dat de interpretatie van de rechterlijke macht in een gelijkaardige zaak een duidelijke aanwijzing kan vormen over hoe een bepaalde situatie dient te worden geëvalueerd.

Dit is eigenlijk ook de hoofdreden waarom thans bij UDN de schorsing van de bijlage 26quater wordt gevraagd. Verschillende bronnen hierboven geciteerd tonen immers aan dat de registratie van een asielaanvraag (en eraan gekoppelde opvang) maanden kan duren. Dit is nog des te moeilijker voor overgedragen "Dubliners".

Recentelijk werd de raadsman van de verzoekende partij immers geconfronteerd met een gelijkaardige zaak (van Dhr. M.S. O. – DVZ xxxxxxx).

Deze man kreeg tevens een bijlage 26quater waarin de verwerende partij stelde dat er voldoende aanwijzingen waren dat hij in Italië opvang zou krijgen (stuk 5). In dat geval betrof het bij uitzondering zelfs geen tacit agreement – Italië had zelfs expliciet de overname aanvaard.

Er werd in die zaak geen UDN ingediend en zijn raadsman gaf hem de Raad om asiel aan te vragen in Italië en hem verder op de hoogte te houden. Dhr. M. kreeg van de Italiaanse Questura een briefje waarmee hij zich op 9 mei 2017 (!) zich opnieuw mocht aanmelden om zijn asielaanvraag te registreren (stuk 6). Deze man moest zich intussen maar op straat behelpen... Dankzij financiële steun van Belgische kennissen verblijft deze man thans terug (illegaal) in België, in afwachting van de uitkomst van het ingediende Dublinberoep (jammer genoeg destijds niet bij UDN).

In casu is het dus absoluut niet zeker dat de verzoekende partij wel degelijk toegang zal hebben tot opvang in geval van "terugkeer" naar Italië.

Het spreekt voor zich dat dergelijke wantoestanden (slechte toegang Dergelijke houding strookt geenszins met het rigoureuus onderzoek dat artikel 3 EVRM voorschrijft, minstens kan in casu worden gesteld dat de motivering van de thans bestreden beslissing tekortschiet.

Artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsverplichting en meer bepaalde de zorgvuldigheidsverplichting werden geschonden."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Repliek op de middelen tot nietigverklaring van verzoekende partij.

In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 3 EVRM;
- de materiële motiveringsverplichting;
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij voert aan dat zij ontegensprekelijk gevaar loopt in Italië, nu zij daar aan haar lot zal worden overgelaten, zelfs na indiening van een asielaanvraag. Er zouden bovendien talrijke internationale rapporten zijn die systematisch problemen in de Italiaanse asielprocedure aankaarten. Gezien de problematische opvangsituatie in Italië, zou de verwerende partij individuele garanties dienen te geven aan de verzoekende partij omtrent de specifieke opvangvoorzieningen.

Verweerder benadrukt dat de kritiek van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er vooreerst op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om

het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij

In het verzoekschrift wordt met niet één woord gerept over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Tijdens het Dublin-verhoor heeft de verzoekende partij weliswaar voorgehouden dat zij in Italië niet werd verwelkomd. Zij zou eerst vastgehouden zijn, waarna zij geïnformeerd werd dat zij opnieuw uit Italië moest vertrekken. De verzoekende partij stelt verder dat zij daarna een paar dagen in Italië te hebben rondgezworven om vervolgens toch opnieuw uit Italië te vertrekken. Zij gaf bovendien aan dat zij uiteindelijk een asielaanvraag indiende in België, omdat dit de keuze was van de mensensmokkelaar.

De verzoekende partij heeft in Italië niet eens een asielaanvraag ingediend, zoals ook terecht werd vastgesteld door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie. De verzoekende partij kan derhalve bezwaarlijk in haar verzoekschrift voorhouden dat zij als asielzoeker slecht zou behandeld zijn in Italië.

Het is duidelijk dat de kritiek in het verzoekschrift geen betrekking heeft op de concrete situatie van verzoekende partij.

Bovendien blijkt, uit noch de verklaringen van verzoekende partij, noch uit de stukken van het administratief dossier, dat verzoekende partij een kwetsbaar profiel zou hebben. De verzoekende partij is een meerderjarige man, die in goede gezondheid verkeert. Tijdens haar gehoor verklaarde de verzoekende partij geen gezondheidsproblemen te kennen.

Verzoekende partij gaat tevens voorbij aan de terechte motieven van de bestreden beslissing.

Verweerder laat gelden dat uit de in casu bestreden beslissing blijkt dat gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een

mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië.

De bestreden beslissing verwijst daarbij naar volgende rapporten:

- AIDA-rapport up to date tot december 2015;
- UNCHR-rapport dd. 06.06.2016;
- SFH-rapport dd. Augustus 2016;
- ANCI dd. 19.10.2016 ;
- ECRE Weekly Bulletin dd. 30.04.2015;
- Amnesty International dd. 2016;
- Raad van Europa dd. 09.06.2014;
- AIDA-rapport dd. 09.09.2014;
- UNCHR dd. juli 2013 ;
- Italian Roadmap dd. 01.10.2015

Ook werd rekening gehouden met de rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie van de Europese Unie.

De gemachtigde van de Staatssecretaris besluit hieruit dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. De gemachtigde verwijst ook naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM die bevestigt dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Volgens het EHRM kan de situatie van de opvangstructuren in Italië niet worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland, par. 114; EHRM 5 februari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland (beslissing)).

Voorts wijst verweerder erop dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin Verordeningen naar Italië. Naast in de bestreden beslissing uitvoerig besproken arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr.53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr.73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25 29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

Verweerder benadrukt dat het EHRM eind juni 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Met haar betoog, waarbij zij wijst op beweerde tekortkomingen in de asiel- en opvangprocedure, toont verzoekende partij niet aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië heden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen.

Verzoekende partij voert volgende punten van kritiek aan:

- De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gaat er vanuit dat de verzoekende partij adequate opvang zal krijgen zonder dat er garanties zijn op opvang;
- Het aantal vluchtelingen is in 2016 fors toegenomen;
- Er is geen / gebrekkige toegang tot een advocaat in het kader van de asielprocedure;
- Toegang tot NGO's is ten zeerste gelimiteerd;
- Verschillende opvangcentra beantwoorden niet aan de Europeesrechtelijke standaarden;
- Het is geheel onduidelijk of Dublin-terugkeerders effectief toegang hebben tot de aangehaalde opvangstructuren;
- Er is sprake van overbevolking en gebrekkige kwaliteit in het reguliere opvangnetwerk.

Met betrekking tot het ontbreken van garanties op opvang

In haar verzoekschrift houdt de verzoekende partij voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er vanuit gaat dat zij adequate opvang zal krijgen zonder dat er garanties zijn op opvang. Ter ondersteuning van haar kritiek verwijst zij naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alwaar geoordeeld werd dat het zich moeten aanbieden bij de grenspolitie geen enkele garantie op opvang biedt.

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verweerder wijst in dit kader naar de motieven van de bestreden beslissing, waarbij geheel terecht overwogen werd:

“We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-41 1/10 en C-4931 10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten.

(...)

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport “L’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; “Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries”, AIDA, 09.09.2014; UNHCR, “Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy”, juli 2013; “Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; “Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap”, Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).”

Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in eerste instantie volkomen terecht opmerkt dat Italië in toepassing van de Dublin III-verordening de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij. Terwijl vervolgens uitdrukkelijk onderzoek wordt gevoerd naar de mate waarin een overdracht aan Italië een blootstelling aan een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg zou kunnen hebben.

Gelet op de omstandige motivering van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie “er met andere woorden vanuit gaat dat verzoekende partij adequate opvang zal krijgen”.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd een gedegen onderzoek gevoerd.

Gelet op het voorgaande is de verzoekende partij weinig ernstig waar zij meent dat het “onbegrijpelijk is dat de bestreden beslissing durft te motiveren dat verzoekende partij in Italië een asielpcedure zal krijgen conform de Europees rechtelijke standaarden”

De verzoekende partij verwijst hierbij nog naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin geoordeeld zou zijn dat “het zich moeten aanbieden bij de grenspolitie” geen garantie biedt op opvang.

Dienaangaande merkt verweerder op dat de verzoekende partij met haar kritiek kennelijk volkomen voorbij gaat aan het feit dat uit de motieven van de bestreden beslissing ontegensprekelijk blijkt dat onderzoek werd gevoerd naar de aanwezigheid van de nodige opvangcapaciteit in Italië. Allermindst beperkte de gemachtigde van de Staatssecretaris tot de vaststelling dat de verzoekende partij zich zal moeten aanbieden bij de grenspolitie.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt inderdaad dat de nodige opvangcapaciteiten voorhanden zijn, specifiek voor de in het kader van de Dublin III-verordening overgedragen personen:

“Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Maria de Donato, “Asylum Information Database - National Country Report - Italy”, up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat “Dublinterugkeerders”, wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen

(The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues”, pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord (“The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview”, pagina 40).

(...)

Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de “Dublin-verordening” overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat Dublin terugkeerders” intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen terzake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (“Schweizerische Flüchtlingshilfe” -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien”, Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (“Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben pagina 5). Wat de situatie van ‘Dublin-terugkeerders’ betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo’s, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van de SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze”, pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - “Associazione nazionale Comuni Italiani”) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country”, <http://www.asylumineurope.org/news/9-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion.”>)

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat het onbegrijpelijk is dat de bestreden beslissing durft te motiveren dat de verzoekende partij in Italië de nodige opvang zal kunnen krijgen gedurende de behandeling van haar asielaanvraag aldaar.

Verweerder benadrukt nog dat de Italiaanse overheden 7 dagen op voorhand zullen worden in kennis gesteld van een overdracht, zodat alle nodige formaliteiten (waaronder het reserveren van een plaats in een geschikte opvang) kunnen worden voldaan.

Met betrekking tot de voorgehouden toename van het aantal vluchtelingen

Ook de bewering dat het aantal vluchtelingen in 2016 fors toegenomen is, volstaat niet opdat zou zijn aangetoond dat verzoekende partij in Italië geen asielaanvraag zou kunnen indienen en zij hierbij niet de vereiste opvang zou kunnen genieten.

In de bestreden beslissing wordt ingegaan op de Dublin III Verordening en de verantwoordelijkheid van Italië, die door dezelfde hogere rechtsregels als België gebonden is, en vastgesteld dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, niet zouden respecteren, alsook dat verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt dat een overdracht aan Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 EVRM.

De gemachtigde van de staatssecretaris is hierbij niet voorbij gegaan aan de uitzonderlijke grote toestroom van vluchtelingen waarmee de lidstaten geconfronteerd worden. De gemachtigde van de

Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erkent dat dit de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling. Niettemin mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen alwaar zij hun asielaanvraag behandeld willen zien.

Daarbij moet nog worden benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op tal van rapporten steunt, waaronder ook (zeer) recente rapporten, die de actuele situatie (grote instroom) voldoende in rekening brengen, maar waaruit niet blijkt dat er sprake is van structurele tekortkomingen.

De verwijzing van verzoekende partij naar enkele online artikelen doet daaraan geen afbreuk, nu het onmiskenbaar om minder gezaghebbende bronnen gaat, die bovendien niet specifiek betrekking hebben op de situatie van Dublin-terugkeerders.

Verzoekende partij gaat er bovendien aan voorbij dat een instroom van immigranten in Italië, niet automatisch betekent dat deze personen in Italië een asielaanvraag indienen en daar moeten worden opgevangen.

Zie in die zin:

“Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat er rekening gehouden werd met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, alsook met de actuele situatie in Italië, met de grote toestroom van immigranten die Italië als buitengrens van de EU kent, de moeilijkheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen, doch ook de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen wat aantoont dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig zijn en trachten aan de problematiek het hoofd te bieden.

De omstandigheid dat een groot aantal vluchtelingen de EU binnenkomt via Italië (Middellandse Zee), houdt geenszins in dat al die personen een asielaanvraag indienen in Italië en aldus enkel door de Italiaanse autoriteiten dienen te worden opgevangen. De verzoekende partij bevindt zich thans niet in de situatie dat zij de Italiaanse grens bereikt via de Middellandse Zee, zij wordt aan de Italiaanse autoriteiten overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening. Uit de door verwerende partij beoordeelde bronnen blijkt overigens dat de opvangcapaciteit in Italië werd verhoogd ingevolge de toestroom van asielzoekers. [...] Met haar betoog omtrent het AIDA-rapport van 31 december 2015, de massale toestroom waarmee Italië wordt geconfronteerd en de verwijzing naar een rapport van 1 mei 2015 UN Human Rights Council, Italy gaat de verzoekende partij niet alleen voorbij aan het feit dat een eenvoudige lezing van de thans bestreden beslissing aantoont dat met die toestroom rekening werd gehouden. Zij gaat tevens voorbij aan het feit dat niet iedere vreemdeling die Europa bereikt via Italië effectief een asielaanvraag indient in Italië en er effectief dient te worden opgevangen door de Italiaanse autoriteiten.” (R.v.V. nr. 174 958 van 20 september 2016)

Met betrekking tot de voorgehouden gebrekkige toegang tot een advocaat in het kader van de asielprocedure.

Verzoeker voert nog aan dat het voor Dublin-terugkeerders niet mogelijk zou zijn zich te laten bijstaan door een advocaat, minstens zou die bijstand gebrekkig zijn.

Verweerder merkt vooreerst op dat deze grief niet nuttig in verband kan worden gebracht met de aangevoerde schending van art. 3 EVRM.

Zie ook:

“Waar de verzoekende partij voorts aanvoert dat asielzoekers in Italië problemen kennen om zich te laten bijstaan door een advocaat en tolk (...) De verzoekende partij toont met deze verwijzing naar het AIDA-rapport niet met concrete gegevens aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een advocaat niet altijd mogelijk is en soms moeilijk is, als gevolg zou hebben dat zij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 176.914 dd. 26 augustus 2015)

Voorts toont verzoekende partij op geen enkele wijze in concreto aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn beroep te doen op een advocaat, daar waar zij door haar huidig raadsman klaarblijkelijk werd gewezen op het belang van de bijstand door een advocaat.

Volledigheidshalve wijst verweerder er nog op dat uit verschillende rapporten wel degelijk blijkt dat bijstand door een advocaat mogelijk is:

“Die formelle Registrierung des Asylgesuches, die Verbalizzazione, erfolgt durch die Questura einige Zeit nach der erstmaligen Registrierung. Die Asylsuchenden werden befragt und das sogenannte «C3-Formular» ausgefüllt. Fragen werden mit Hilfe von Übersetzenden, welche für die häufigsten Sprachen vorhanden sind, gestellt. 26 gestellt. Wenn die Asylsuchenden sich auf Englisch verständlich machen können, wird die Befragung in dieser Sprache durchgeführt.²⁷ Die Asylsuchenden können auf eigene Kosten eine Anwältin oder einen Anwalt an die Verbalizzazione mitbringen. Es ist diesen jedoch nicht erlaubt zu sprechen.²⁸ [...] Die Asylsuchenden werden je nach Komplexität des Falles durch ein oder zwei Kommissionsmitglieder befragt. Im Allgemeinen findet die Befragung mit einer Übersetzungsperson statt.³⁹ Bei seltenen Sprachen kann es auch vorkommen, dass eine telefonische Übersetzung erfolgt. Asylsuchende können an die Anhörung eine Anwältin beziehungsweise einen Anwalt auf eigene Kosten mitbringen. Diese dürfen Kommentare abgeben und Fragen vorschlagen.[...] Mittellose Asylsuchende, die sich keine rechtliche Unterstützung leisten können, erhalten nach einem erstinstanzlichen negativen Entscheid unentgeltliche Rechtshilfe. Diese Unterstützung wird von der Anwaltsvereinigung, die am lokalen Gericht tätig ist, gewährleistet.” (Schweizerische Flüchtlingshilfe,

“Italien Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden”, Bern, oktober 2013)

Vrije vertaling:

“De formele registratie van het asielverzoek, de Verbalizzazione, gebeurt door het politiekantoor, enige tijd na de eerste registratie. De asielzoekers worden ondervraagd en het zogenaamde ‘C3-formulier’ wordt ingevuld. Vragen worden gesteld met behulp van een tolk, die voor de meest voorkomende talen beschikbaar zijn. Wanneer de asielzoeker zich in het Engels verstaanbaar kan maken, gebeurt het verhoor in die taal. De asielzoekers kunnen op eigen kosten een advocaat meebrengen naar het verhoor. Het is deze advocaat evenwel niet toegelaten het woord te voeren. [...] De asielzoekers worden afhankelijk van de complexiteit van het dossier ook nog door twee leden van de Commissie ondervraagd. In het algemeen vindt dit verhoor plaats in het bijzijn van een tolk. Bij zeldzame talen gebeurt het soms dat de vertaling nadien telefonisch gebeurt. Asielzoekers kunnen bij deze ondervraging een advocaat meebrengen op eigen kosten.

Deze advocaat mag opmerkingen maken en vragen voorstellen.[...] Onbemiddelde asielzoekers, die zich geen rechterlijke bijstand kunnen veroorloven, krijgen na de negatieve beslissing in eerste aanleg, toegang tot kosteloze rechtshulp. Die ondersteuning wordt door de plaatselijke balie van advocaten gewaarborgd.”

En ook:

“According to the legislation,⁴⁷ asylum seekers may benefit from legal assistance and representation during the first instance of the regular and prioritised procedure at their own expenses. In practice, asylum applicants are usually supported before and sometimes during the personal interview by legal advisors or lawyers financed by NGOs or specialised assisting bodies where they work. Legal assistance provided by NGOs depends mainly on the availability of funds deriving from projects and public or private funding. [...]The lawyer or the legal advisor from specialised NGOs prepares the asylum seekers for the personal interview before the determining authority, providing them all necessary information about the procedure to follow, pointing out the main questions that may be asked by the Territorial Commission members and underlining the relevant information concerning their personal account. Moreover, the lawyer or the legal advisor has a key role in gathering the information concerning the personal story of the applicant and the country of origin information and in drafting a report that, when necessary, is sent to the Territorial Commission, in particular with regard to vulnerable persons, such as torture survivors. In this regard the lawyer or the legal advisor may also inform the determining authorities on the fact that the asylum seeker is unfit or unable to undertake the personal interview so that the Commission may decide to omit or postpone it.

Lawyers may be present during the personal interview but they do not play the same role as in a judicial hearing. The applicant has to respond to the questions and the lawyer may intervene to clarify some aspects of the statements made by the applicant.

Nevertheless, the vast majority of asylum applicants go through the personal interview without the assistance of a lawyer since they cannot afford a lawyer and specialised NGOs have limited capacity due to lack of funds.

Asylum seekers that may benefit from a legal assistance or a legal advice before or during the personal interview, especially those who have suffered torture and extreme violence, may have more chances to be granted by the competent Territorial Commission the status of international protection they effectively deserve, accordingly reducing the resort to appeal against a first instance decision. In this context it is important to emphasise that the Procedure Decree foresees the possibility for asylum seekers in a vulnerable condition to be assisted by supporting personnel during the personal interview even though the legal provision does not specify which kind of personnel.⁴⁹ During the personal interview the applicant may be accompanied by social workers, medical doctors and/or psychologists.

With regard to the appeal phase, free legal aid (the so-called “gratuito patrocinio”), funded by the State is provided by law.50” (AIDA rapport)

Verzoekende partij haar betoog kan dan ook niet worden bijgetreden.

Met betrekking tot de voorgehouden moeilijke toegang tot NGO’s.

Verzoekende partij houdt voor dat de informatie en toegang tot NGO’s voor asielzoekers ten zeerste gelimiteerd is.

Verweerder wijst erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd aangehaald: “Wat de situatie van ‘Dublin-terugkeerders’ betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo’s, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn.”

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook onderzocht of toegang tot NGO’s mogelijk is, en heeft besloten dat er ter zake geen sprake is van structurele problemen.

Verzoekende partij gaat met haar kritiek niet in op de eigenlijke motieven van de bestreden beslissing, en slaagt er dan ook niet in hieraan afbreuk te doen.

Zie ook:

“Uit het AIDA-rapport blijkt dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië.” (R.v.V. nr. 174 958 van 20 september 2016)

Met betrekking tot de toegang van Dublin-terugkeerders tot het opvangnetwerk en de kwaliteit van dit opvangnetwerk.

Verzoekende partij voert aan dat een aantal centra geenszins aan de Europeesrechtelijke standaarden voldoen. De verzoekende partij houdt verder voor dat het geheel onduidelijk is of Dublin-terugkeerders effectief toegang hebben tot de opvangstructuren in het reguliere opvangnetwerk. Bovendien zou de gemiddelde wachttijd tussen de eerste registratie en de effectieve toewijzing gemiddeld anderhalve maand duren.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie motiveerde als volgt in de bestreden beslissing:

“Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de “Dublin-verordening’ overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat Dublin terugkeerders” intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen terzake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (‘Schweizerische Flüchtlingshilfe’ -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien’, Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (‘Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben pagina 5). Wat de situatie van ‘Dublin-terugkeerders’ betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo’s, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze”, pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - “Associazione nazionale Comuni Italiani”) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (‘‘The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country”, <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-systemthrough-sprar-expansion>).

(...)

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen [...].”

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een grondige analyse gemaakt van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië. Verweerder benadrukt nogmaals dat uit de motivering van de in casu bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het onderzoek naar de situatie in Italië niet blind is gebleven voor de tekortkomingen waarmee de asielprocedures in Italië worden geconfronteerd.

Niettemin worden er door de Italiaanse overheid tal van inspanningen geleverd om het hoofd te bieden aan voormelde tekortkomingen. Italië heeft ook de nodige praktische maatregelen genomen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein.

Dit wordt ook bevestigd in recente rechtspraak van de Raad:

“Betreffende de opvang citeert de verzoekende partij uit het AIDA-rapport, doch weerlegt zij hiermee de pertinente motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de opvangmogelijkheden in Italië niet. Waar zij stelt dat uit dit rapport blijkt dat in 2015 in totaal 14.019 asielzoekers werden overgedragen aan Italië enkel en alleen door drie lidstaten, dat dit betekent dat de tijdelijke opvangstructuren voor Dublin terugkeerders die volgens het rapport een capaciteit hebben van amper 443 personen manifest ontoereikend is, dat hieruit geenszins kan opgemaakt worden dat de Italiaanse overheid Dublin-terugkeerders zullen ten laste nemen en dit gedurende hun hele asielprocedure, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de Dublin-terugkeerders worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk. [...] In de bestreden beslissing wordt er op gewezen dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de capaciteit van het SPRAR-netwerk te vergroten en dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had. Met haar beweringen maakt de verzoekende partij alleszins in casu niet aannemelijk dat zij verstoken zal blijven van elke vorm van opvang bij een terugkeer naar Italië, mede gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing in verband met de verhoging van de opvangcapaciteit.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat er rekening gehouden werd met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, alsook met de actuele situatie in Italië, met de grote toestroom van immigranten die Italië als buitengrens van de EU kent, de moeilijkheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen, doch ook de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen wat aantoonde dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig zijn en trachten aan de problematiek het hoofd te bieden.” (R.v.V. nr. 174 958 van 20 september 2016)

Aldus ontkent de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geenszins dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, doch besluit na onderzoek van de voormelde toonaangevende rapporten dat de opvangsituatie voor asielzoekers en Dublin-terugkeerders niet dermate te wensen overlaat dat structurele tekortkomingen blijken waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III Verordening aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden inhouden op artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verweerder benadrukt dat met het citeren van enkele andere passages uit de door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aangehaalde rapporten verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bronnen zoals deze voor verwerende partij aangewend, niet actueel of incorrect zijn of slechts een al te selectieve lezing zouden inhouden.

De verwijzing in het verzoekschrift naar het feit dat werd vastgesteld dat er in het verleden een aantal tekortkomingen waren in een opvangcentrum te Lampedusa en in een opvangcentrum op Sicilië alsook de verwijzing naar overbevolking in bepaalde opvangcentra in 2015 is niet van die aard dat kan worden besloten dat de opvangvoorzieningen in Italië in het algemeen dusdanig gebrekkig zijn dat personen die er worden opgevangen het slachtoffer zijn van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat zij zal worden overgebracht naar een van deze centra op eilanden in de Middellandse Zee.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat het onduidelijk is of Dublin-terugkeerders effectief toegang hebben tot opvangstructuren, gaat zij voorbij aan de concrete motieven van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie alwaar de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft geoordeeld dat het AIDA-rapport geen gewag maakt van problemen nopens de opvang van Dublin-terugkeerders in het reguliere netwerk. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie motiveert dienomtrent nog dat het SFH-rapport erop wijst dat de opvangplaatsen gedurende de voorbije vier jaar sterkt zijn toegenomen. De gemachtigde van de Staatssecretaris wijst tevens op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnelandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten alwaar het plan ontvouwd werd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk. De verzoekende partij gaat met haar kritiek voorbij aan voormelde motieven.

De verzoekende partij voert verder aan dat de toegang tot de reguliere opvang weken of zelfs maanden vertraging kan oplopen. Ter ondersteuning van haar kritiek verwijst zij naar pg. 62 van het AIDA-rapport en naar pg. 11 van het rapport van Artsen zonder Grenzen dd. maart 2016.

Verweerder laat gelden dat noch voormelde passage van het AIDA-rapport, noch voormelde passage van het rapport van Artsen zonder Grenzen betrekking heeft op de specifieke situatie van Dublin-terugkeerders. Verweerder ziet dan ook niet in hoe de kritiek van verzoekende partij afbreuk kan doen aan de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing, alwaar de gemachtigde van de Staatssecretaris een onderzoek heeft geleverd naar de specifieke situatie van Dublin-terugkeerders in Italië.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij wel tot een schending van artikel 3 EVRM werd besloten, toont niet aan dat ook in dit dossier een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weerhouden.

Verzoekende partij past deze rechtspraak niet toe op haar eigen situatie, en toont niet aan dat de feitelijke omstandigheden dezelfde zijn. Bovendien "hebben arresten van de Raad in een continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde (cf. RvS 28 januari 2011 nr. 6482 (c))" (R.v.V. nr. 78 429 van 29 maart 2012).

Zie ook:

"Daar waar de verzoekende partij in dit licht ter terechtzitting tevens verwijst naar rechtspraak van deze Raad, met name de arresten met nummers 116 741 en 116 742, dient er op gewezen dat precedenten in het Belgische rechtssysteem geen bindende kracht hebben. Elke zaak dient individueel beoordeeld te worden. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken. De Raad dient dan ook niet verder in te gaan op de door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak (RvS cass. 16 december 2009, nr. 198.981). De verzoekende partij toont immers niet aan dat zij zich in een gelijkaardige of identieke situatie bevindt die eenzelfde conclusie zou rechtvaardigen. De verzoekende partij kan niet met dienstig gevolg verwijzen naar voormelde arresten, waarbij de verzoekende partijen overigens afkomstig zijn van respectievelijk Ghana en Afghanistan." (R.v.V. nr. 118.899 van 14 februari 2014)

Daar waar de verzoekende partij tot slot voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zonder al te veel motivering de conclusie van de Zwitserse niet-gouvernementele organisatie SFH naast zich neerlegt, gaat zij wederom voorbij aan de concrete motieven van de in casu bestreden beslissing.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie merkt op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan haar verplichtingen voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake, doch motiveerde dat deze conclusie niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt verder dat voormeld rapport inderdaad gewag maakt van tekortkomingen, doch niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris kennelijk onredelijk of uitgaande van onjuiste gegevens heeft geoordeeld dat niet kan worden besloten dat Italië in het algemeen zijn verplichtingen niet nakomt.

De verzoekende partij kan evenmin dienstig verwijzen naar de situatie van dhr. MANNEH. Los van de vaststelling dat de concrete omstandigheden van zijn terugkeer en opvang in Italië niet gekend zijn, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij bij een overdracht aan Italië eveneens op straat zou moeten leven. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij zal worden overgedragen aan Rome, terwijl dhr. MANNEH zich zou hebben aangemeld in Venetië.

Verzoekende partij haar betoog kan dan ook niet worden bijgetreden.

Het is niet omdat zich bepaalde problemen kunnen stellen, waarvan verzoekende partij tijdens het gehoor ook niet heeft voorgoed hiermee geconfronteerd te zijn, dat er een schending van artikel 3 EVRM kan worden aangenomen.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen dan ook niet worden aangenomen. Op geen enkele manier wordt een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk gemaakt.

Om die reden kan al evenmin worden aangenomen dat er sprake is van een schending van art. 4 van het Europees Handvest.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de

verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk

in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.3. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin-III-Verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin-III-Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

3.3.4. *In casu* gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke

situatie van verzoeker als Dublin-terugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugname door Italië zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Daarbij gaat de Raad in de eerste plaats na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

3.3.5. Aangaande de toegang tot de asielprocedure wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“We onderstrepen verder dat de overname van betrokkene aan de Italiaanse instanties verzocht werd op basis van artikel 13(1) van Verordening 604/2013: “wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.” Bovenstaande impliceert ook dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Verder benadrukken we dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er dan ook op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat “Dublin-terugkeerders”, wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen (“The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues”, pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord (“The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview”, pagina 40).”

Verzoeker betwist niet dat hij toegang zal krijgen tot de asielprocedure maar hij wijst in het middel concreet op passages uit het AIDA-rapport waaruit blijkt dat er slechts (gratis) bijstand van een advocaat mogelijk is in de beroepsfase, dat de toegang tot informatie en tot NGO's ten eerste gelimiteerd is en dat het onbegrijpelijk is dat “alle verantwoordelijkheid voor het niet indienen van een asielaanvraag” bij verzoeker gelegd wordt en dat deze passages in het AIDA-rapport genegeerd worden.

In dit verband wordt erop gewezen dat de UNHCR-guidelines geen afdwingbare kracht hebben en dat het AIDA-rapport niet uitsluit dat er kosteloze bijstand van een advocaat is, maar stelt dat deze kosteloze bijstand niet voorzien is in eerste aanleg en enkel in beroep. Verzoeker toont met deze verwijzing naar het AIDA-rapport niet met concrete gegevens aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een advocaat enkel mogelijk is in beroep, als gevolg zou hebben dat hij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Daarenboven merkt de Raad op dat de door verzoeker aangehaalde informatie van het UNHCR benadrukt dat asielzoekers vaak niet vertrouwd zijn met de administratieve procedures van het land waar zij asiel vragen en daarom toegang vereisen tot basisinformatie over de asielprocedure, waaronder toegang tot tolkdiensten en basis juridisch advies.

De Raad wijst vervolgens op de artikelen 19 tot en met 22 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (Pb.L. 29 juni 2013, afl. 180, 60), die luiden als volgt:

“Artikel 19

Kosteloze juridische en procedurele informatie in procedures in eerste aanleg

- 1. In de in hoofdstuk III bedoelde procedures in eerste aanleg zorgen de lidstaten ervoor dat verzoekers op verzoek kosteloze juridische en procedurele informatie krijgen, die ten minste inlichtingen over de procedure omvat die zijn toegesneden op de bijzondere omstandigheden van de verzoeker. In het geval van een negatieve beslissing inzake een verzoek in eerste aanleg, verstrekken de lidstaten de verzoekers, op verzoek, naast de overeenkomstig artikel 11, lid 2, en artikel 12, lid 1, onder f), verstrekte informatie, ook informatie teneinde de redenen voor die beslissing toe te lichten en uit te leggen hoe de beslissing kan worden aangevochten.*
- 2. Het verstrekken van kosteloze juridische en procedurele informatie is onderworpen aan de in artikel 21 vastgestelde voorwaarden.*

Artikel 20

Kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging in beroepsprocedures

- 1. De lidstaten zorgen ervoor dat op verzoek kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging wordt geboden in de in hoofdstuk V bedoelde beroepsprocedures. Deze rechtsbijstand en vertegenwoordiging omvat ten minste het opstellen van de vereiste procedurestukken alsook de deelname, namens de verzoeker, aan een zitting van een rechterlijke instantie van eerste aanleg.*
- 2. De lidstaten kunnen ook voorzien in kosteloze rechtsbijstand en/of vertegenwoordiging in de in hoofdstuk III bedoelde procedures in eerste aanleg. In dergelijke gevallen is artikel 19 niet van toepassing.*
- 3. De lidstaten kunnen bepalen dat de kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet wordt aangeboden wanneer het beroep van de verzoeker volgens de rechterlijke instantie of een andere bevoegde autoriteit geen reële kans van slagen heeft. Wanneer overeenkomstig dit lid een besluit om geen kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging aan te bieden, wordt genomen door een andere autoriteit dan een rechterlijke instantie, zorgen de lidstaten ervoor dat de verzoeker recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel om dat besluit bij een rechterlijke instantie aan te vechten. Bij de toepassing van dit lid zorgen de lidstaten ervoor dat de rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet willekeurig wordt beperkt en dat de daadwerkelijke toegang tot de rechter voor de verzoeker niet wordt belemmerd.*
- 4. Kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging is onderworpen aan de in artikel 21 vastgestelde voorwaarden.*

Artikel 21

Voorwaarden voor het aanbieden van kosteloze juridische en procedurele informatie en van kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging

- 1. De lidstaten kunnen bepalen dat de in artikel 19 bedoelde kosteloze juridische en procedurele informatie wordt aangeboden door niet-gouvernementele organisaties of beroepsbeoefenaars in dienst van de overheid of gespecialiseerde overheidsdiensten. De in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging wordt aangeboden door personen die daartoe door het nationale recht zijn erkend of toegelaten.*
- 2. De lidstaten kunnen bepalen dat de in artikel 19 bedoelde kosteloze juridische en procedurele informatie en de in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging worden aangeboden:*
 - a) uitsluitend aan diegenen die niet over voldoende middelen beschikken; en/of*
 - b) uitsluitend door de diensten van juridische adviseurs of andere raadslieden die door het nationale recht uitdrukkelijk zijn aangewezen om verzoekers bij te staan en te vertegenwoordigen.*

De lidstaten kunnen bepalen dat de in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging uitsluitend wordt aangeboden in beroepsprocedures overeenkomstig hoofdstuk V voor een rechterlijke instantie in eerste aanleg en niet in verder beroep of bezwaar waarin het nationale recht voorziet, waaronder een nieuwe behandeling of herziening van een beroep.

De lidstaten kunnen ook bepalen dat de in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet wordt aangeboden aan verzoekers die niet langer op hun grondgebied aanwezig zijn op grond van artikel 41, lid 2, onder c).

3. De lidstaten kunnen voorschriften vaststellen betreffende het indienen en behandelen van verzoeken om de in artikel 19 bedoelde kosteloze juridische en procedurele informatie en de in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging.

4. De lidstaten kunnen voorts:

a) financiële en/of tijdslimieten instellen ten aanzien van de in artikel 19 bedoelde kosteloze juridische en procedurele informatie en van de in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging, mits die limieten de beschikbaarheid van juridische en procedurele informatie en van de kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet willekeurig beperken;

b) bepalen dat de behandeling, wat de honoraria en andere kosten betreft, niet gunstiger mag zijn dan de in het algemeen aan hun ingezetenen verleende behandeling in aangelegenheden die verband houden met rechtsbijstand.

5. De lidstaten kunnen om gehele of gedeeltelijke terugbetaling van de betaalde kosten verzoeken wanneer de financiële situatie van de verzoeker aanzienlijk is verbeterd of indien de beslissing om die kosten te betalen is genomen op basis van door de verzoeker verstrekte onjuiste informatie.

Artikel 22

Recht op rechtsbijstand en vertegenwoordiging in alle fasen van de procedure

1. Verzoekers worden in de gelegenheid gesteld om op eigen kosten daadwerkelijk een juridische adviseur of andere raadsman die door het nationale recht als zodanig is erkend of toegelaten, in alle fasen van de procedure, ook na een negatieve beslissing, te raadplegen over met hun verzoek om internationale bescherming samenhangende aangelegenheden.

2. De lidstaten kunnen toestaan dat niet-gouvernementele organisaties overeenkomstig het nationale recht in de in hoofdstuk III en hoofdstuk V bedoelde procedures kosteloze rechtsbijstand en/of vertegenwoordiging aanbieden aan verzoekers.”

Gelet op hetgeen voorafgaat, dienen de lidstaten ervoor te zorgen dat asielzoekers vanaf het begin en reeds tijdens de procedure in eerste aanleg basisinformatie kunnen verkrijgen over de asielprocedure, waaronder toegang tot tolkdiensten en basis juridisch advies of kosteloze juridische en procedurele informatie. Er blijkt als dusdanig niet dat kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging door een advocaat voorzien door de lidstaat in de procedure in eerste aanleg een absolute vereiste is opdat sprake kan zijn van een asielprocedure die voldoende waarborgen biedt.

In casu stelt de Raad voorts vast dat verzoeker geenszins aantoont dat de Italiaanse autoriteiten, of door hen aangewezen niet-gouvernementele organisaties of beroepsbeoefenaars in dienst van de overheid of gespecialiseerde overheidsdiensten, asielzoekers vanaf het begin van de asielprocedure niet de vereiste kosteloze juridische en procedurele informatie verstrekken en evenmin dat er geen tolkdiensten worden voorzien.

Bovendien stelt de Raad vast dat uit het SFH-rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders die in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, zoals *in casu*, bij hun aankomst in de luchthaven een asielaanvraag moeten indienen. Zij zullen een afspraak bekomen bij de bevoegde Questura om een zgn. verbalizzazione te bekomen. Uit het rapport blijkt dat indien er geen uitdrukkelijk akkoord is van Italië voor de over- of terugname van de asielzoeker, *quod in casu*, de persoon in kwestie altijd zal worden overgebracht naar Rome of Milaan. De Dublin-terugkeerders ontvangen van de grenspolitie in de luchthaven een uitnodiging die informeert welke Questura *in casu* bevoegd is voor hun asielaanvraag. In de luchthavens van Rome en Milaan is er een NGO ter plaatse om advies en bijstand te verlenen aan Dublin-terugkeerders.

Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat voor hem, als Dublin-terugkeerder die in Italië nog geen asielaanvraag heeft ingediend, de verstrekte informatie en de toegang tot NGO's ten zeerste gelimiteerd is. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker aan zijn lot zal worden overgelaten bij aankomst in Rome of Milaan of dat hij geen toegang zou krijgen tot de asielprocedure.

3.3.6. Aangaande de opvang voor Dublin-terugkeerders wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“We verwijzen verder naar de verklaring van betrokkene dat hij niet verwelkomd werd na zijn aankomst in Italië. Desbetreffend wensen alvast op te merken dat uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel

aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere lidstaat en deze persoon of personen aan hun lot zou overlaten, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet als gegrond beschouwd worden.

Hieromtrent wensen we ook te benadrukken dat uit de verklaringen van betrokkene af te leiden valt dat de betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming wilde richten tot de Italiaanse instanties en snel wilde doorreizen naar België. Dit wordt onder meer aangetoond door het feit dat betrokkene aanvankelijk werd vastgehouden door de Italiaanse instanties en dat hij verklaarde vervolgens geïnformeerd te zijn geweest dat hij uit Italië moest vertrekken. Deze verklaring toont dan ook aan dat betrokkene geen verzoek tot internationale bescherming wenste te richten tot de Italiaanse autoriteiten. Het feit betrokkene vervolgens op straat heeft verbleven in Italië en, zoals hij zelf stelde, heeft rondgezworven in Italië en dat hij niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming bijstand en opvang verkreeg kan da Italiaanse autoriteiten dan ook niet euvel worden geduid vermits betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming indiende in Italië. Verder tonen de geactualiseerde rapporten van SHF en AIDA bovendien geenszins aan dat personen die nadat hun vingerafdrukken geregistreerd werden omwille van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten via Italië en die geen asiel hebben aangevraagd in Italië of dat niet hebben willen doen en vervolgens verder gereisd zijn naar een andere lidstaat en die vervolgens onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin- Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere lidstaat, geen recht of toegang zouden hebben tot opvang zoals bepaald in de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) en/of dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit deze richtlijn zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen aan hun lot zouden worden overgelaten.

We benadrukken desbetreffend dus dat de betrokkene geen asielaanvraag indiende in Italië en derhalve niet ressorteerde onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn'). Artikel 3(1) bepaalt namelijk zeer duidelijk dat deze richtlijn van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". Het stond de betrokkene ons inziens vrij tijdens zijn verblijf in Italië een asielaanvraag in te dienen en het kan de Italiaanse autoriteiten derhalve niet euvel worden geduid dat het niet voorzag in de aan een asielaanvraag gekoppelde opvangvoorzieningen overeenkomstig de voormelde opvangrichtlijn."

en

"Daarnaast merken we op dat er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit werd opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie

in Italië (“Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben” pagina 5). Wat de situatie van ‘Dublin-terugkeerders’ betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo’s, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (“Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze”, pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – “Associazione nazionale Comuni Italiani”) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country”, <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>)

We wensen verder wel op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International (“Hotspot Italy. How EU’s Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”, 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport “L’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; “Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries”, AIDA, 09.09.2014; UNHCR, “Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy”, juli 2013; “Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; “Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap”, Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).”

3.3.7. Verzoeker klaagt in het middel de opvangomstandigheden in Italië aan en verwijst naar een gelijkaardige zaak, waarin de asielzoeker in februari 2017 van de Italiaanse Questura een briefje kreeg

waarmee hij zich op 9 mei 2017 opnieuw mocht aanmelden om zijn asielaanvraag te registreren en zich ondertussen maar op straat moest behelpen. Verzoeker voegt dit document van de Italiaanse Questura bij zijn verzoekschrift.

Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, benadrukt de Raad dat *in casu* enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

Vooreerst stelt de Raad vast dat er in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland:

“Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).”

De Raad stelt vast dat het EHRM eind 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

3.3.8. Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De verwerende partij baseert zich onder meer op het recente AIDA-rapport up-to-date tot december 2015 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het ‘OSAR/SHF-rapport’ van augustus 2016 dat ruime aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

De Raad merkt verder op dat de verwerende partij zich tevens heeft gesteund op andere stukken, waarvan de meest recente zijn:

- *“Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”*, ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015;
- *“Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap”* van 1 oktober 2015;
- het rapport van Amnesty International (*“Hotspot Italy. How EU’s Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”*) van 2016;
- het nieuwsbericht *“Italy plans uniform reception system through SPRAR expansion”* van 19 oktober 2016.

3.3.9. Vooreerst stelt de bestreden beslissing dat het geactualiseerde AIDA-rapport inderdaad meldt dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de Dublin-III-Verordening overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel is. Evenwel vermeldt de bestreden beslissing eveneens dat *“Dublin-terugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67)”* en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar internetartikelen van 22 juli 2016 en van 30 augustus 2016, wordt opgemerkt dat deze betrekking hebben op het stijgend aantal vluchtelingen in Italië in 2016 door de afsluiting van de “Griekenland-route” en het ontstaan van *“Calais-style camps”* aan de grens en op geredde migranten op de Middellandse Zee. Zoals reeds gesteld is verzoeker echter een Dublin-terugkeerder, van wie de asielaanvraag bij terugkomst in Italië zal verdergezet worden, en zal hij niet

terechtkomen in geïmproviseerde kampen aan de grens of in opvangposten voor uit de zee geredde migranten.

Waar verzoeker stelt dat de Italiaanse autoriteiten *in casu* geen garanties bieden en enkel stilzwijgend hebben ingestemd, wordt opgemerkt dat uit de recente rechtspraak van het EHRM niet langer blijkt dat individuele garanties moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Tevens wordt in dit verband verwezen naar punt 3.3.14. van dit arrest.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt erop gewezen dat in de continentale rechtstraditie, arresten geen precedentswaarde hebben.

Verzoeker wijst vervolgens naar passages uit het AIDA-rapport waaruit blijkt dat een aantal centra niet aan de Europeesrechtelijke standaarden voldoen. De Raad merkt op dat deze passages betrekking hebben op de opvangstructuren in Lampedusa en in Sicilië. Uit niets blijkt dat verzoeker, als Dublin-terugkeerder, zal terechtkomen in deze opvangstructuren op Italiaanse eilanden in de Middellandse Zee.

Verzoeker gaat vervolgens in op de specifieke situatie van Dublin-terugkeeders. Hij verwijst naar het AIDA-rapport waarin op p. 40 gesteld wordt dat hét probleem voor Dublin-terugkeeders de opvangmogelijkheden zijn. Verzoeker wijst erop dat ook de opvang voor nieuwe aanvragers vertraging kan oplopen en dat hiervan melding wordt gemaakt in het bij het verzoekschrift gevoegde rapport van Artsen Zonder Grenzen en het rapport van de speciale rapporteur inzake mensenrechten van migranten van mei 2015 (ontbreken van afdoende opvangfaciliteit in de CARA-centra). Verzoeker wijst erop dat sinds juni 2015 ook de Dublin-terugkeeders een beroep moeten doen op het reguliere opvangnetwerk, dat al oververzadigd is sinds de zomer van 2015 toen de migratiegolf een piek kende. Verzoeker verwijst naar pagina's 67 (overbevolking in de opvangcentra van Bari, Catania en Gorizia) en 70 van het AIDA-rapport. Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij erkent dat de opvangstructuren voor Dublin-terugkeeders stopgezet zijn, dat de verwerende partij zomaar de bevindingen gedaan in het SFH-rapport naast zich neerlegt en dat de verwijzing naar de jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale vereniging van gemeenten met plan voor verdere uitbouw van het SPRAR-netwerk louter een beleidsintentie is.

In verband met de situatie in de reguliere opvangcentra wijst de Raad erop dat op p. 70 van het gebruikte AIDA-rapport ook wordt vermeld *"In practice, reception conditions vary considerably among different accommodation centres and also among the same type of centres. Therefore it is extremely difficult to give a full picture and reliable information for each reception centre. Generally speaking, SPRAR centres meet better standards than CARA, CDA and CPSA. However, SPRAR centres are reception facilities of different types such as apartments and hotels. While the services provided are the same, the quality can differ depending on the management bodies running the centres."* Verzoeker maakt daarnaast niet aannemelijk dat hij zal terechtkomen in de centra in Bari, Catania en Gorizia, die als voorbeeld worden aangehaald.

In de bestreden beslissing wordt, zoals hierboven weergegeven, uitgebreid ingegaan op de opvang voor Dublin-terugkeeders:

"Desbetreffend wensen alvast op te merken dat uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere lidstaat en deze persoon of personen aan hun lot zou overlaten, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet als gegrond beschouwd worden. Hieromtrent wensen we ook te benadrukken dat uit de verklaringen van betrokkene af te leiden valt dat de betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming wilde richten tot de Italiaanse instanties en snel wilde doorreizen naar België. Dit wordt onder meer aangetoond door het feit dat betrokkene aanvankelijk werd vastgehouden door de Italiaanse instanties en dat hij verklaarde vervolgens geïnformeerd te zijn geweest dat hij uit Italië moest vertrekken. Deze verklaring toont dan ook aan dat betrokkene geen verzoek tot internationale bescherming wenste te richten tot de Italiaanse autoriteiten. Het feit betrokkene vervolgens op straat heeft verbleven in Italië en, zoals hij zelf stelde, heeft

rondgezworven in Italië en dat hij niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming bijstand en opvang verkreeg kan da Italiaanse autoriteiten dan ook niet euvel worden geduid vermits betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming indiende in Italië. Verder tonen de geactualiseerde rapporten van SHF en AIDA bovendien geenszins aan dat personen die nadat hun vingerafdrücken geregistreerd werden omwille van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten via Italië en die geen asiel hebben aangevraagd in Italië of dat niet hebben willen doen en vervolgens verder gereisd zijn naar een andere lidstaat en die vervolgens onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het asielerzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin- Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere lidstaat, geen recht of toegang zouden hebben tot opvang zoals bepaald in de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) en/of dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit deze richtlijn zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen aan hun lot zouden worden overgelaten.”

In het AIDA-rapport wordt vermeld dat een onderscheid wordt gemaakt tussen de Dublin-terugkeerders die reeds opvang hebben genoten in Italië of nog niet. *In casu* heeft verzoeker nog geen opvang genoten als asielaanvrager, zodat hij nog steeds recht heeft op opvang in een centrum voor asielerzoekers (CARA of SPRAR) (p. 63).

In de bestreden beslissing wordt ook vermeld dat de tijdelijke opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn maar dat Dublin-terugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (p. 67) en dat er geen problemen zijn ter zake.

Tegenover het niet meer operationeel zijn van de tijdelijke opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders benadrukt de verwerende partij in de bestreden beslissing evenwel dat uit het AIDA-rapport blijkt dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit, met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. De verwerende partij verwijst ook naar het 'OSAR/SHF-rapport' waarin wordt gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("*Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze*", pagina 15).

Verder vestigt de verwerende partij de aandacht op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "*Associazione nazionale Comuni Italiani*") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk, gebaseerd op recente informatie van 19 oktober 2016 ("*The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country*" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-troughs-prar-expansion>).

Waar verzoeker aanvoert dat dit laatste slechts een beleidsintentie is, wordt opgemerkt dat hieruit blijkt dat de verwerende partij opmerkt dat de Italiaanse autoriteiten de intentie hebben om het SPRAR-netwerk verder uit te bouwen evenals een uniform opvangsysteem. Dat er zich in individuele gevallen problemen kunnen voordoen, doet derhalve geen afbreuk aan het gegeven dat Italië grote inspanningen doet, dat er verschillende opvangmogelijkheden zijn en dat deze stelselmatig worden uitgebreid.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de bevindingen van het SFH-rapport niet zomaar naast zich neerlegt. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom de verwerende partij niet akkoord gaat met de conclusie van de auteurs van dit rapport dat Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen wat de opvang voor verzoekers van internationale bescherming betreft. De verwerende partij verduidelijkt immers dat de vermelde tekortkomingen niet in die mate en niet op een dergelijke schaal voorkomen dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt:

“Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (“Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu

geben" pagina 5). *Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt."*

Verder haalt de verwerende partij ook de volgende nuancering aan wat betreft een recent rapport van Amnesty International van 2016: *"We wensen verder wel op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013."*

De verwerende partij merkt tevens op dat verzoeker tijdens zijn gehoor in België verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en dat hij tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op een blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Op basis van geactualiseerde rapporten besluit de verwerende partij: *"Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen."*

De verwerende partij heeft dus omstandig gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een zodanige schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de andere in de bestreden beslissing weergegeven bronnen.

3.3.10. Wat betreft het betoog omtrent een gebrekkige opvang in overbevolkte opvangplaatsen, herhaalt de Raad dat verzoeker geen rekening houdt met de recente informatie in de bestreden beslissing die erop wijst dat gestaag wordt gewerkt aan een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk in Italië. Daarenboven kunnen, in de informatie die verzoeker ter zake naar voor brengt, geenszins concrete elementen worden gevonden die erop wijzen dat in de CAS-centra, in CARA- of SPRAR-centra in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijke onmenselijke toestanden zouden voordoen die verzoekers grondrechten zouden aantasten. Er wordt herhaald dat in het AIDA-rapport ook wordt gesteld: *"In practice, reception conditions vary considerably among different accommodation centres and also among the same type of centres. Therefore it is extremely difficult to give a full picture and reliable information for each reception centre. Generally speaking, SPRAR centres meet better standards than CARA, CDA and CPSA. However, SPRAR centres are reception facilities of different types such as apartments and hotels. While the services provided are the same, the quality can differ depending on the management bodies running the centres."* (p. 70).

3.3.11. Uit wat voorafgaat, blijkt afdoende dat de verwerende partij op omstandige wijze de opvangsituatie voor Dublin-terugkeerders in Italië heeft onderzocht en dat de gemaakte vaststellingen en besluiten door verzoekers betoog, *supra* besproken, niet worden onderuit gehaald.

3.3.12. Inzake het door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde document van de Italiaanse autoriteiten *d.d.* 23 februari 2017 inzake een andere asielzoeker, wordt opgemerkt dat dit in het Frans het volgende vermeldt:

“Le ressortissant étranger indiqué dans l’objet est formellement invité aux termes de l’article 15, alinéa 1 de T.U.L.P.S. à se présenter le 09/05/2017 avant 08.30 heures, à la Division de Police Administrative et Sociale de la Questura de Venise, pour un contrôle de sa position vis-à-vis du permis de séjour. Nous informons de même le ressortissant qu’en cas où il n’obtempérerait pas à la présente invitation dans le délai prescrit, sans une justification plausible, il sera soumis à une sanction administrative consistant dans le paiement d’une amende de 154 à 516 Euros. »

(“De vreemdeling vermeld in hoofding wordt overeenkomstig artikel 15, eerste lid, van de T.U.L.P.S. formeel uitgenodigd om zich op 9 mei 2017 voor 8.30 uur aan te bieden bij de afdeling van het administratief en sociaal bestuur van de Questura van Venetië, voor een controle inzake zijn verblijfsrecht. Wij informeren de vreemdeling dat hij, in het geval hij geen gevolg geeft aan deze uitnodiging binnen de voorziene termijn, zonder gerechtvaardigde reden, hij onderworpen zal worden aan een administratieve sanctie die bestaat uit het betalen van een boete van 154 tot 516 euro.” (eigen vertaling)).

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, kan hieruit niet worden afgeleid dat deze persoon geen recht heeft op opvang voor de periode van 23 februari 2017 tot 9 mei 2017. Dit document vermeldt dat hij zich moet aanbieden op 9 mei 2017 voor een controle inzake zijn verblijfsrecht. Uit dit document kan enkel afgeleid worden dat deze persoon zich heeft aangeboden bij de Italiaanse autoriteiten en dat ze hem uitnodigen om op 9 mei 2017 terug te komen. Of deze persoon inmiddels toegewezen is aan een opvang of niet of dat hij pas op 9 mei 2017 een opvangplaats toegewezen zal krijgen, blijkt hier niet uit. Ten overvloede wijst de Raad erop dat ook in België een asielzoeker bij registratie een datum krijgt toegewezen om terug te komen. Dit zegt niets over de opvang die hij inmiddels krijgt. Tevens wordt herhaald dat uit het SFH-rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders die in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, zoals *in casu*, bij hun aankomst in de luchthaven een asielaanvraag moeten indienen. Zij zullen een afspraak bekomen bij de bevoegde Questura om een zgn. verbalizzazione te bekomen. Uit het rapport blijkt dat indien er geen uitdrukkelijk akkoord is van Italië voor de over- of terugname van de asielzoeker, *quod in casu*, de persoon in kwestie altijd zal worden overgebracht naar Rome of Milaan. De Dublin-terugkeerders ontvangen van de grenspolitie in de luchthaven een uitnodiging die informeert welke Questura *in casu* bevoegd is voor hun asielaanvraag. In de luchthavens van Rome en Milaan is er een NGO ter plaatse om advies en bijstand te verlenen aan Dublin-terugkeerders. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker aan zijn lot zal worden overgelaten bij aankomst in Rome of Milaan of dat hij geen toegang zou krijgen tot de asielprocedure. Verzoeker kan niet zonder meer verwijzen naar de situatie van een Dublin-terugkeerder die toekomt in Venetië.

Dit stuk is dus niet van aard om iets te wijzigen aan de hierboven gedane vaststellingen.

In het licht van wat voorafgaat, blijkt dat noch verzoekers uiteenzettingen, noch de informatie uit het administratief dossier toelaten om vast te stellen dat verzoeker bij aankomst verstoken zal blijven van enige vorm van opvang bij een terugkeer naar Italië. Verzoeker maakt verder ook niet aannemelijk dat hij zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

3.3.13. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat precieze elementen aan te reiken die toelaten te besluiten dat de bestreden beslissing *in casu* steunt op een incorrecte feitenvinding, miskennis van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is, *quod non in casu*.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet de conclusies, die worden getrokken uit het AIDA-rapport up-to-date tot december 2015, het OSAR/SFH-rapport van 2016, het Amnesty International-rapport van 2016 of de recente informatie van 19 oktober 2016, betwist of weerlegt.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoeker met het algemeen betoog en de verwijzing naar rapporten niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door de verwerende partij over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

Het betoog van verzoeker doet dan ook geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinoverdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

3.3.14. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Omtrent de individuele omstandigheden van verzoeker wordt als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij zonder specifieke reden besloot om in België asiel te vragen en stelde dat het de smokkelaar was die voor België koos als eindbestemming. Betreffende een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 stelde betrokkene niet terug te willen naar Italië. Hij verklaarde dat hij niet werd verwelkomd na zijn aankomst in Italië en stelde eerst te zijn vastgehouden waarna hij geïnformeerd werd dat hij opnieuw uit Italië moest vertrekken. Hij stelde vervolgens een paar dagen in Italië te hebben rondgezworven om vervolgens toch verder door te reizen.

Betrokkene verklaarde een in België verblijvende broer te hebben. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de broer van betrokkene (A.Y., R., (...)1994, van Somalische herkomst) op 09.09.2015 asiel vroeg in België waarna hij op 13.01.2016 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) erkend werd als vluchtelingen. Bijgevolg beschikt de broer van betrokkene over verblijfsrecht in België en verblijft hij heden te Gent (BE). Verder stelde betrokkene geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Via een schriftelijke tussenkomst van de advocaat van betrokkene d.d. 06.02.2017 werd er extra de nadruk gelegd op het verblijf in België van een broer van betrokkene die over de vluchtelingstatus beschikt in België.”

en

“We benadrukken verder dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en dat hij tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen we desbetreffend ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

Betrokkene het verblijf in België van een broer van betrokkene, dat ook wordt benadrukt door de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst d.d. 06.02.2017, merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en dat hij verder in het kader van zijn asielprocedure geen specifieke medische attesten of andere documenten aanbracht betreffende zijn gezondheidstoestand. Daarnaast verwijzen we naar het feit dat betrokkene verder ook verklaarde nog geen contact te hebben gehad met zijn in België verblijvende broer en dat hij zelfs aanvankelijk niet wist dat zijn broer reeds in België verbleef. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende broer zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

Indien in verband met dit verblijf in België van een broer van betrokkene zou worden aangevoerd dat de overdracht van de betrokkene aan Italië een schending betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie - en gezinsleven moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie - of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Italië dit gezinsleven zou schenden. Verder moet worden opgemerkt dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. *Yilmaz v. Duitsland*, 17.04.2003, §44; *Mokrani v. Frankrijk*, 15.07.2003, §33). Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens geen dergelijke elementen. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Italië geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM. Een relatie van afhankelijkheid dient de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan te overstijgen en in die mate sterk te zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende gezinsleden niet in staat zijn zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat dit niet van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende broer.

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij na zijn aankomst in Italië niet verwelkomd werd en dat hij gedurende 16 dagen werd vastgehouden door de Italiaanse autoriteiten benadrukken we dat door betrokkene niet verder wordt geduïd omwille van welke redenen hij vastgehouden werd. Op basis van de elementen van het dossier denken we dan ook te mogen besluiten dat betrokkene werd vastgehouden omwille van zijn illegale binnenkomst in Italië, wat aangeduid wordt door het EURODAC-resultaat type 2 voor betrokkene, en we merken hieromtrent op dat de vasthouding en detentie van de betrokkene door de Italiaanse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen inbreuk op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert.”

Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker een in België wonende broer heeft die erkend vluchteling is. Verzoeker betwist de motieven in de bestreden beslissing in dit verband niet.

Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker geen gezondheidsproblemen heeft maar dat toch werd nagegaan of verzoeker bij een overdracht naar Italië wel degelijk toegang zou hebben tot de gezondheidszorg. Hieraan wordt verder in de bestreden beslissing toegevoegd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal worden opgevangen.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker *in casu*, een alleenstaande volwassen man, in zijn verzoekschrift geen individuele omstandigheden, eigen aan zijn geval, aanhaalt. Hoewel verzoeker als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan hij niet zonder meer betogen dat in zijn geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont hij inderdaad niet aan dat hij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin hij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

De Raad merkt tevens op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM blijkt dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker noch met zijn verwijzing naar algemene rapporten, noch met zijn betoog aangaande zijn individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest aantoot.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat de risico's bij verwijdering naar Italië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval. Van enige stijlmotivering is *in casu* geen sprake nu de bestreden beslissing duidelijk ingaat op de specifieke situatie van verzoeker.

3.3.15. Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Noch het betoog van verzoeker, noch het administratief dossier bevatten elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure zodanig zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing tot stand is gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.3.16. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET